

[Kurt Hansen]

ver mere konkurrencedygtige. Og så må man naturligvis føre den politik, som hr. Lawaetz lagde frem: dyrtidsrøveri, nedskæringer og hele den badulje. O. k., arbejdsministeren fører denne politik på en lidt anden måde end hr. Lawaetz. Hr. Lawaetz har den rene vare, arbejdsministeren går på halvdistancen hver gang. Det er den eneste forskel. Det er borgerlig politik, arbejdsministeren fører, en borgerlig politik, der har ført til, at de arbejdsløse på mange leder og kanter bliver trykket økonomisk, og at der indføres kontrolregler, der tager karakter af chikane. Det er borgerlig politik, og det er den samme politik, hr. Lawaetz fører, så vi vil bestemt afvise overhovedet at tage det samme udgangspunkt for en diskussion om konkurrencedygtighed, som hr. Lawaetz og arbejdsministeren gør. Det, det drejer sig om for os, er at styrke lønarbejderne over for det private initiativ, som man hylder så meget herinde, og det gør man bedst ved at forsøge at modarbejde det private initiativ.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af:

Forslag til lov om begrænsning af organisationers rettigheder over for erhvervsudøvere.
[Af Poul H. Møller (KrF) og Grethe Fenger Møller (KF) m. fl.]

(Lovforslag nr. L 194. Fremsat 28/3 80).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Det forslag, som kristeligt folkeparti og det konservative folkeparti har stillet, er som bekendt en gentagelse af tidligere forslag.

Forslaget går ud på at forbyde de såkaldte eksklusivaftaler, dvs. aftaler, der går ud på at sikre medlemmer af en faglig organisation eneret eller fortrinsret til det arbejde, der er dækket af den pågældende kollektive overenskomst. Jeg synes, det er vigtigt at slå fast, som det ofte er blevet slået fast, at sådanne aftaler – som anført i bemærkningerne – ikke kan indgås og ikke bliver indgået på det offentlige område. De anvendes heller ikke på den store del af arbejdsmarkedet, der er dækket af Dansk Arbejdsgiverforening og LO. Her træffes der aftale om, at der skal ydes overenskomstmæssig løn til alle ansatte, og hovedorganisationerne garanterer, at det sker. Det er derfor helt forkert, når det i bemærkningerne til forslaget siges, at spørgsmålet om eksklusivaftaler i overenskomsterne er et problem, der omfatter størsteparten af arbejdsmarkedet. Det vidner om et manglende kendskab til realiteterne på det private arbejdsmarked.

Er der derimod tale om den lille del af arbejdsmarkedet, der består af uorganiserede arbejdsgivere, er der ikke den samme sikkerhed for, at der ikke sker underbetaling, som når det drejer sig om en arbejdsgiver, der er medlem af Arbejdsgiverforeningen eller en anden arbejdsgiverorganisation. Det kan derfor her være nødvendigt at binde en arbejdsgiver til en eneretsaftale for at sikre overenskomstmæssig løn til de ansatte og forhindre, at arbejdsgivere afskediger organiserede medarbejdere og erstatter dem med uorganiserede for at slippe billigere. En sådan handlemåde vil være organisationsforfølgelse over for de organiserede, og det vil være illoyal konkurrence over for det store flertal af arbejdsgivere, som betaler de overenskomstmæssige lønninger.

Retten til at indgå eksklusivaftaler på denne måde er en accepteret, veletableret bestanddel af det arbejdsretlige system i Danmark, det fremgår klart af domspraksis og arbejdsretlig litteratur, og jeg må derfor afvise, at eksklusivaftaler i almindelighed skulle være i modstrid med grundloven som hævdet i bemærkningerne til lovforslaget. Jeg finder derfor ikke, at der er nogen grund til at ændre retstilstanden på dette område ved ny lovgivning.